

ASZTROLÓG-FIZIKA

A cím jelentését sehol sem találjátok meg. Vettem a bátorságot és én találtam ki. Összeparásítottam az asztrológiát és a fizikát, jelen írásom erről szól. Nem asztrofizika, mert az csak az égitestek fizikája.

A tudomány hajnalán, a sumér kultúra idején, valamikor időszámításunk előtt úgy 4000 évvel, vagyis 6000 évvel ezelőtt, kezdett a csillagászat a tudomány szintjére emelkedni. Használni már korábban is használták, hiszen az égbolt, mint tájékozódási lehetőség mindig kéznél, illetve szemnél volt. A csillagászat szorosan összefüggött a megfigyelésekkel és így az asztrológia alapismereteivel. Az asztronómia mindkét tudományt lefedte, egy asztrológus egyben csillagász is volt.

Amikor a fizikusok megalkották az alaptételeket és azokat kézzel foghatóan bizonyították, már nem volt hely egy olyan „tudomány” számára, amely nem egzakt, amely több analógiával rendelkezik és amelyet nem lehet képletekkel leírni, bizonyítása pedig utólag sem egyértelmű. Az asztronómia kettészakadt, lett belőle csillagászat és asztrológia.

Teltek, múltak az évezredek és évszázadok. Eljutottunk odáig, hogy ismét összekapcsolhatók az asztrológia és a fizika jelenségei. Ebben az az érdekes, hogy a fizika távolodott el és a fizika közeledik ismét, miközben az asztrológia folyamatosan és egyenes irányban fejlődött és fejlődik ma is.

Mi is volt ez a vargabetű a fizikában?

A klasszikus fizika megteremtője tulajdonképpen Isaac Newton (1643-1727). Őt még okkultizmussal vádolták és az, hogy az inkvizíció nem tette el láb alól, mint Galileit, vagy Giordano Brunót, az annak köszönhető, hogy abban az Angliában élt, ahol nem a katolikus egyház irányított. Newton a világegyetem működését akarta megérteni, amikor felfedezte a gravitáció jelenségét. Nagy elődei Kopernikusz (1473-1543), Kepler (1571-1630) és Galilei (1564-1642) útján tovább haladva megértette és megfogalmazta a Naprendszer mozgását. Később elmélete alapján fedezték fel a Neptunuszt és a Plútót.

A XIX. Század végéig a fizika számos területén jelentős eredmények születtek, mint például a gázok és folyadékok viselkedése, a mechanikai mozgások törvényszerűségei, az elektromosság és mágnesesség jelenségei, fénytán, hőtan, stb. Ezek mind kísérletekkel, képletekkel alátámasztott jelenségek. Ha vannak is kivételek, azok csak erősítik a szabályt. A tudósok azt a bátor kijelentést tették, hogy már minden fizikai alaptörvény felfedezésre került és elképzelhetetlen, hogy újabbak legyenek, vagy akár a régieket ki kellene egészíteni. Mekkora tévedtek. Elérkezett az elméleti fizikusok kora.

A továbbiakban a tér és az idő köré csoportosultak a problémák. Minél közelebb kerültek a kis egységekhez, annál jobban felborultak az eddigi elvek. Nézzük, hogy mik is ezek az anomáliák.

Az ember által eddig ismert legnagyobb sebesség az a fény (fotonok) terjedése, amely hullámként írható le. *Csak hogy a fényhullám az egyben önálló részecskék áradata. Hogyan lehet valami hullám és egyben részecske? Olyan ez, mintha valami egyszerre lenne gömbölyű és szögletes. És nem csak a fény viselkedik kettős természetűként, hanem az atommag körül keringő elektronokról is kiderült, hogy másnak kell, hogy legyenek, mint apró golyócskák. Megjelent a világ színpadán a kvantummechanika.* Általa jöttek létre a következő fogalmak, mint radioaktivitás, atomspektrumok, elektromos és mágneses mezők, szilárd testek elektromos és termikus tulajdonságai, szupravezetők, anyag és antianyag, csillagok felépítése, lézer, elektronmikroszkóp, modern kommunikáció, stb.

Egy kísérlet során egy fénysugarat annyira legyengítettek, hogy egyszerre mindig csak egy foton ütközött a képernyőnek, végül azok egy rendezett mintát hoztak létre. A dologban az a különös, hogy minden fotonnak tudnia kellett, hogy hová csapódjon be ahhoz hogy a minta létrejöjjön, vagyis ismernie kellett a társai pozícióját és röppályáját. Folytatva a kísérletet két résen keresztül eregették a fotonokat és azok ismét létrehozták a mintát. Ezután elzárták az egyik részt. A minta eltűnt. A fényrészecke tudta, hogy már csak egy rész van és eszerint viselkedett. Továbbá hiába zárták el az egyik részt a másodperc töredéke alatt, azt a foton előre tudta.

Ez itt már hátborzongató. Mintha a jelen előbb lenne, mint a múlt és a jelen megváltoztatja a múltat. Valamint a megfigyelés megváltoztatja a valóságot. Hogyan lehetséges ez? Soha sem ismerhetjük meg az „egészet”? A dolgok előre nem jelezhető volta az információhiányból fakad. *Nem létezik többé az objektív realitás, illetve soha sem létezett. A nyugati természettudomány az univerzumot évszázadokon át elszigetelt objektumok gyűjteményének tartotta és mélységesen megrendült, amikor mindez megfoghatatlan egésszé ötvöződött. Azonban az ezoterikus, misztikus világkép mindig is így festett.* Immár ami kettéhasadt – ezoterika és fizika – újra egymásba illik és ebben az ezoterikusok soha sem kételkedtek. Ez a létezés rendje és a világ értelme.

A tudósok lépten nyomon belebotlanak az olyan jelenségekbe, mint időtől való függetlenség, árnyyszerűség, megfoghatatlanság, egyidejűség, határozatlanság, kétarcúság. Már beszélnek az univerzum intelligencia rendszeréről, a világtudásról, ami nem más, mint az időtől független információ, az Akasa-krónika, vagy a pálmalevélkönyvtár.

A „krononelmélet” szerint az idő nem folyamatos lefolyású, hanem időkvantumok sorozatából áll, mint holmi felfűzött gyöngyök sora. A kronon a legkisebb meghatározható időegység, körülbelül 10 a -24-diken másodperc (ennyi időbe telik, amíg a fény áthidalja a legkisebb ismert távolságot). Az elmélet szerint az időkvantumok között hézag van és ezekbe a hézagokba végtelen sok másik univerzum fér bele. Lehet, hogy ezek egyikében laknak a szellemlények. A párhuzamos univerzumok magyarázatot adnak arra, hogy miért élünk át mindig csak egy analógiát, mikor azok végtelen sora lehetséges. Egy másik analógiát egy másik univerzumban választunk. Minden, ami megtörténhet, az meg is történik. Talán én, mint asztrológus ezért nem tudhatom pontosan, hogy melyik analógia fog bekövetkezni. Ez viszont ismét fölveti a szabad akarat határait, hiszen ha ismernénk a módját, hogyan szólhatunk bele az élet folyásába, akkor sokkal többre lehetnénk képesek. Ez a gondolatmenet azonban újabb kérdéseket vet fel bennem. Így is sokat ártunk a Földnek önös érdekek miatt, hátha még nagyobb lenne a szabad akarat. A világtudathoz való hozzáférés mindenki részére veszélyes és maga a káosz. Úgy gondolom, hogy az emberi faj még koránt sem alkalmas és érett ezekre a dolgokra.

A kvantumgravitáció még ennél is riasztóbb. A szupergravitáció tartományában – fekete lyukak és környéke – szó szerint minden megtörténhet.

A tudatról azt tartották régen, hogy az agyban lakozik. Ki tudja? A fizika azt mondja, hogy a tudat mindenhol és mindig van, a pszichológia pedig hozzáteszi, hogy „itt és most”-ként érzékeljük, mert gyermekkorunk óta erre tanítanak. Az ezoterikus praktikák ezt a tanítást oldják fel és máris szárnyalni kezd a szellemünk.

A dőlt betűs szöveg a felhasznált irodalom szó szerinti idézete.

Bp., 2018.07.11.

Ujvári Csilla